

J.D. ROBB

NEBEZPEČNÉ
ZNÁMOSTI

edice
KLOKAN

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu CONNECTIONS IN DEATH
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-262-1

*Všichni lidé jsou nevyhnutelně zachyceni
v síti vzájemnosti, spojeni jediným předitelstvím osudu.*

– Martin Luther King ml.

Jaké pokání je za krev prolitou na zemi?

– Aischylos

1

Zákonem povolené mučení v podobě společenských akcí se vyrovnalo úkladné vraždě, pokud člověk připočítal nóbl boty.

Takový byl postoj poručíka Evy Dallasové a ta o tom lecos věděla, protože byla policistkou z oddělení vražd, která se měla brzy vypravit v nóbl botách do společnosti.

Navíc...

Kdokoliv se usnesl, že nóbl dámské boty vyžadují vysokánské, úzké podpatky, kvůli kterým jsou řečené boty nepoužitelné pro jakýkoliv praktický účel – včetně chůze –, měl by být okamžitě podroben každé známé formě mučení, zákonem povolené nebo jiné.

V předjaří 2061 v zatracených Spojených státech amerických by nepoužitelné boty s tenkými podpatky určitě měly být zakázány. Roztlučeny kladivy, podpáleny a pak zakázány.

Kráčela v těch mizerných botách k luxusnímu střešnímu bytu – vysoká, štíhlá žena v přiléhavých nefritových šatech, které se s každým jejím pohybem mihotaly, zatímco velký diamant tvaru slzy zavěšený na řetízku kolem jejího krku plál ohněm.

Nakrátko ostříhané hnědé vlasy zvýrazňovaly diamanty jasně se třpytící v uších. Široké hnědé oči měla přimhouřené temnými myšlenkami.

Kdo vůbec vymyslel koktejlové večírky? uvažovala. Ať to byl kdokoliv, podle ní by se měl připojit k vynálezci nóbl dámských bot v mučírně. Kdo se sakra usnesl, že bude zatraceně skvělý nápad vytvořit zvyk, podle kterého lidé postávají, obvykle na konci pracovního dne, a plkají o banalitách, zatímco v jedné ruce drží drink a v druhé talířek s maličkým, často neidentifikovatelným jídlem?

A ano, ten, kdo vymyslel plkání o banalitách jako společenskou povinnost? Šup s ním do mučírny.

Když už jsme v tom, přihodíme k nim i toho úchylného parchanta, který přidal povinnost přinést dárek, kdykoliv se dostavíte na takovou párty.

Protože příčetný člověk nechce přemítat o tom, co má sakra koupit někomu, kdo je pozval na mizerný večírek. Příčetný člověk ani nechce na konci pracovního dne chodit na večírek a postávat v botách s pitomými tenkými podpatky, držet v rukách divné jídlo a žvanit o nesmyslech.

Příčetný člověk chce být doma, mít na sobě pohodlné oblečení a jíst pizzu.

„Už jsi skončila?“

Eva se podívala na absurdně pohledný obličej svého manžela – muže zodpovědného za ty přiléhavé šaty, zatracené boty i všechny ty diamanty. Všimla si pobavení v jeho zabíjácí modrých očích i v úsměvu, který zvedal koutky těch dokonale tvarovaných úst.

Napadlo ji, že Roarke si nadcházející mučení bude nejen užívat, ale že mohl sám vymyslet a prosadit všechna jeho pravidla. Měl kliku, že mu jednu neubalila.

„Potřebuješ ještě pár minut na vnitřní monolog?“ zeptal se. Irský přízvuk jen přidával jeho hlasu na šarmu.

„Je to nejspíš ten nejrozzumnější rozhovor, jaký za celý večer povedu.“

„No tak. Nadinin první večírek v jejím novém domově bude plný tvých přátel. A ti, stejně jako ona, jsou chytrí a zajímaví lidé.“

„Chytrí lidé jsou doma, popíjejí pivo a dívají se, jak Knicks nakopávají zadek Kings.“

„Ještě se bude hrát plno zápasů.“ Zamilovaně ji popleskal po pozadí a přistoupil k vchodovým dveřím střešního apartmá Nadine Furstové. „A Nadine si večírek zaslouží,“ dodal.

To nejspíš byla pravda. Hvězdná televizní reportérka, autorka bestselleru a teď i držitelka Oscara si párty zasloužila.

Ale ona sama, poručík z oddělení vražd, si zasloužila horký případ, který by jí na poslední chvíli přistál v klíně.

Jelikož Nadine získala věhlas jako autorka reportáží o zločinech, pochopila by to.

Eva se k němu znovu otočila – k obličejí vymodelovanému romanticky založeným andělem, rámovanému černým hedvábím. Vzhledem k jejím nóbl botám byli skoro stejně vysokí.

„Proč nemůže večírek obnášet pivo, pizzu a zápas na telestěně?“

„Může.“ Roarke se k ní naklonil pro polibek. „Jenom ne tenhle.“

Otevřely se dveře a tichou elegantní chodbu vyplnily hlasy a hudba. Quilla, Nadinina mladá internistka, stála ve dveřích v černých šatech se stříbrnou přezkou na opasku a v červených střevíčkách s nízkým podpatkem. Ve vlasech jí zářily nachové pruhy.

„Nazdárek. Měla bych říct dobrý večer a vítejte. A můžu...? Smím,“ opravila se a obrátila oči v sloup, „vám odebrat kabáty?“

„Jak víte, že jsme zvaní?“

„Kromě toho, že vás znám?“

Eva přikývla. „Kromě toho.“

„Protože ostraha dole v hale má seznam hostů a vy jste museli přejít přes ni, abyste se dostali sem nahoru. A kdybyste byli nějaký pitomci, kteří nějak proklouzli nebo bydlí v tomhle domě, Nadine vás nechá vyhodit. Je tu plno poldů.“

„Dobře,“ přikývla Eva, zatímco Roarke podával Quille jejich kabáty.

„Moc ti to dnes večer sluší, Quillo.“

Mírně se zarděla. „Díky. Ehm, teď bych vám měla říct, ať jdete rovnou dál, a popřát vám nádherný večer. V jídelně je bar a švédský stůl a kromě toho servírky a číšníci roznášejí jídlo a nápoje.“

Roarke se na ni usmál. „Zvládla jsi to velice dobře.“

„Už jsem to říkala asi tak milionkrát. Nadine zná ztracenou fúru... totiž velikou spoustu lidí.“

„Zatracená fůra je přesnější,“ řekla Eva. A když prošli vstupní halou otevřenými dveřmi do apartmá, s hrůzou si uvědomila, že většinu z nich zná taky.

Jak k tomu došlo?

„Super ohoz, Dallasová. Ta barva je bezva.“

„Jsou zelené.“

„Nefritové,“ opravila ji Quilla.

„Přesně tak.“ Roarke na Quillu zamrkal.

„Taky můžu odebrat váš dárek, pokud jí ho nechcete předat jakože osobně. V ranní místnosti je stůl na dary.“

„V ranní místnosti?“

„Nevím, proč se tak jmenuje,“ odpověděla Quilla Evě. „Ale dáváme tam dary pro hostitelku.“

„Skvěle.“ Vrazila nóbl taštičku Quille.

„Paráda. Tak si tu nechte čvachtat.“

„Co si tu máme nechat čvachtat?“ zeptala se Eva, když Quilla odešla.

„Myslím, že to znamená něco v tom smyslu, abychom se dobře bavili.“ Roarke ji pohladil po zádech a dodal: „Seženu ti drink.“

„Potřebuju jich hned několik.“

Cesta k baru byla nicméně plná překážek: známých lidí. A všichni jí chtěli něco říct, což ji nutilo, aby každému něco odpověděla.

Nezávazné konverzace nasucho ji ušetřili procházející číšníci a Roarkeovy hbité ruce.

Jeho pohotovost a společenská zdatnost ji ušetřily i rozvleklého hovoru s jedním Nadininým sběratelem podkladů. „Drahoušku, támhle je Nadine. Musíme ji pozdravit. Omluvte nás.“

A s rukou položenou na Evině bederní páteři ji odvedl pryč.

Nadine přišla z terasy. Eva v jejím večírkovém účesu – se spoustou splývajících loken – rozeznala Trinino dílo. Ačkoliv se Nadine výrazně vzdálila od obvyklého uhlazeného, profesionálního stylu, Eva předpokládala, že se ty plavé lokny

hodí k Nadininým šatům bez ramínek, krátkým, přiléhavým a tmavě červeným.

Zelené kočičí oči se rozhlédly po místnosti a zakotvily na Evě a Roarkeovi. Nadine jim vyšla naproti, zvedla se na špičky lodiček s podpatky vysokými jako mrakodrapy a nadšeně políbila Roarkea.

„Řekla bych, že tohle dokazuje, že náš byt je dokonalý k pořádání večírků.“

„Náš byt?“

Nadine se usmála na Evu. „Je to přece Roarkeova budova. Na terase je hodně z tvých poldů. Je vyhřívána a je tam malý bar i další švédský stůl.“

Přestože Evu přátelství často mátló, věděla, jaká je její povinnost. „Tak kde to je?“

Nadine si načechrala vlasy a zamrkala zelenýma očima. „Co kde je?“

„Jestli se s ním nechceš pochlubit...“

„Chci. Jistěže chci.“ Nadine se smíchem vzala Evu za ruku, s dovedností zadáka v americkém fotbale se prosmýkla mezi lidmi a nábytkem a vystoupala po točitých schodech do vysoce elegantní pracovny. Stály tu dvě modré pohovky, křesla, jejichž modrou barvu doplňovaly vířivé bílé vzory, a břidlicově šedé stoly, které představovaly pracovní stanici ve tvaru písmene T se skvostným výhledem na New York.

V levé stěně byl čtvercový krb, v němž plápolal oheň. Zlatá soška stála na krbové římse. Eva k ní přistoupila a prohlédla si ji. *Divně vypadající zlatý chlápek bez penisu*, pomyslela si, *ale na jmenovce stojí NADINE FURSTOVÁ a na tom záleží.*

Když mu ale nechtěli dopřát penis, proč mu nedali kalhoty?

„Pěkné.“ Zvědavě ji zvedla a ohlédla se přes rameno. „Je docela těžká. Jako tupý předmět by dokázala napáchat dost škody.“

„Taková věc napadne jenom tebe.“ Nadine objala Evu kolem pasu. „To, co jsem říkala v proslovu při přejímání, jsem myslela vážně.“

„Ty jsi něco říkala?“

Nadine do ní vrazila bokem a Eva se smíchem cenu zase postavila.

„Je celá tvoje, holka.“

„Ani zdaleka, ale... můžu se na ni dívat každý mizerný den. Tak.“ Otočila se a natáhla ruku k Roarkeovi. „Pojďme dolů, ať si dáme spoustu šampaňského.“

Ve dveřích se objevil Jake Kincaid, rocková hvězda a Nadinin kluk. „Zdravím,“ řekl.

Tmavé vlasy mu rámovaly ostře řezaný obličej, momentálně s třídním strništěm. Byl celý v černém – ne obleku, ale džínách s cvočkovaným opaskem, košili a botách, které Eva obdivovala, protože vypadaly bytelně a pohodlně.

Jak je možné, že *on* se mohl obléknout jako normální člověk?

„Jak se vede?“ zeptal se Jake Roarkea, když si s ním potřásal rukou. „Vypadáte skvěle, Dallasová. Prohlédla jste si toho zlatého chlápka? Je krásně lesklý, ale člověka napadá, proč mu nedali všechno, když už ho neoblékli. Buď, anebo.“

„Dobrý bože,“ zahučel Roarke.

Jake po něm střelil pohledem. „Pardon.“

„Ne, to nic. Já jenom, že znám svou ženu, a nepochybují o tom, že si říkala přesně totéž.“

„Možná. Víceméně. Je to rozumná otázka.“

„Aspoň v něm Jake hned neviděl vražednou zbraň.“

Jakeovi se prohloubily dolíčky ve tvářích. Zazubil se na Nadine. „Možná. Víceméně. Každopádně se dostavila další vlna, Lois. Jak může někdo znát tolik lidí?“

Roarke se rozesmál a vzal Evu za ruku. „Začínám si myslet, že je dobře, že jsem ji uviděl první.“

„Fůra poldů,“ dodal Jake, když vyšli z pracovny. „Pokud nebudu počítat tu návštěvu ústředí, neviděl jsem tolik poldů od chvíle, co...“ Podíval se na Evu. „Asi bych neměl vykládat o tom, jak mi bylo šestnáct a s falešným průkazem jsem si sehnal práci v klubu, kde pak proběhla štára.“

„Zabil jste někoho?“

„Ne.“

„Tak to necháme plavat.“

„Když už mluvíme o poldech, věděla jste, že Santiago válí na klávesy?“

„Hm... on hraje na piáno?“

„A jak,“ potvrdil Jake. „Renn si přinesl synták – je tu celá kapela – a ta poldovská holka přemluvila Santiaga, aby zahrál. Ona má zase pěkný měchy.“

„Umí zpívat,“ přeložila Nadine pro Evu. „A je to detektiv Carmichaelová, Jakeu. Požádala jsem Morrise, aby si vzal sáxík,“ dodala.

„Musím říct, že ten doktor přes mrtvolu to s ním opravdu umí. Hele, támhle je jedna z mých kolegyně.“

Eva se podívala dolů stejně jako Jake a uviděla Mavis s fontánou velice, převelice bledě modrých vlasů, v nabíraných růžových šatech s krátkou sukni a modrých botách s vysokánskými podpatky vytvarovanými do podoby trojice lesklých stříbrných koulí.

Leonardo vedle ní připomínal ve splývající vestě o několik stupňů tmavší než jeho měděná pleť jakéhosi starověkého pohanského kněze. Vlasy mu splývaly na ramena snad ve stovkách tenkých copů. Mavis právě rozmlouvala se skupinkou lidí.

Feeney – kapitán oddělení elektronické detekce – měl na sobě stejný pomačkaný exkrementově hnědý oblek, jaký nosil do práce. Vedle něj stála Bebe Hewittová, Nadinina velká šéfka, v leskle stříbrných kalhotách, dlouhém červeném saku a s fascinovaným výrazem. Vedle byla teenagerka Quilla s vykulenými očima, nad kterou se tyčil Řacha. Majitel Klubu vyděděnců měl na sobě taky vestu, ale jeho končila u pasu, na ramenou měla vražedně vypadající cvočky a odhalovala jeho potetovaný svalnatý hrudník a trup.

Vedle něj se příjemně usmívala nějaká neznámá žena. Měla klasický newyorský černý kostýmek a exotický obličej s vysokými lícními kostmi a výraznými víčky.

„Quilla je trochu mladá na koktejlový večírek,“ poznamenala Eva.

„Nikdy není příliš brzy naučit se, jak se pořádá mejdan nebo jak se na něm máš chovat,“ namítla Nadine. Sestoupila ze zbytku schodů a vydala se přivítat Mavis.

„Quilla je v pohodě,“ řekl Jake Evě. „Dává Nadine zabrat.“

„Vážně?“

Zazubil se. „A jak. Přemluvila ji, aby sem dneska směla přijít – upozornila Nadine, že by mohla z toho večírku natočit třiminutovou reportáž. Pálí jí to.“ Poklepal si na spánek. „Slyšel jsem o vašem projektu, Roarkeu. O Dideanu. Pozorně ho sleduju. Někdy bych si s vámi o něm rád promluvil.“

„Kdykoliv.“

„Ahoj, Dallasová.“ Mavis předvedla na svých stříbrných koulích krátký taneček a objala Evu. „Tenhle mejdan je super.“ Objala i Roarkea a Jakea. „Samí moji oblíbenci, k tomu bašta a dospělácký pitivo, co si člověk může přát víc? Slyšela jsem, že se na terase džemuje. Můžu se připojit?“

„Počítáme s tím,“ odpověděl Jake. „Půjdeme se tam mrknout?“

„Jsem pro.“

„Seženu drinky,“ nabídl se Leonardo.

Políbil Mavis na fontánu vlasů a Mavis se na něj rozzářila. „Díky, medvídku. Všichni se uvidíme později.“

„Jdu si to poslechnout.“ Feeney namířil na Evu prst. „Věděla jsi, jak Santiago umí rozžhavit klávesy?“

„Slyšela jsem.“

„Tichá voda břehy mele.“ Zavrtěl hlavou a odešel i se svým zmuchlaným oblekem na terasu.

„Jaké břehy?“ zeptala se Eva.

„Vysvětlím ti to později. Moc rád vás vidím, Bebe.“

„Já vás oba taky. Poručíku, jsem vám vděčná za práci, kterou jste se svými detektivy odvedla při vyšetřování Larindy Marsové.“

„Je to moje práce.“

Bebe přikývla a sklopila oči ke svému drinku. „Všichni nějakou máme. Omluvte mě.“

„Hodně si to vyčítá.“ Nadine se za ní ohlédla.

„Nebyla to její vina.“

„Nebyla,“ přikývla Nadine. „Ale je šéfka. Půjdu to urovnat. A pošlu sem někoho s další rundou drinků.“

Řacha povytáhl obočí. „Poldové uměj zkazit večírek.“

Žena vedle něj do něj prudce dloubla loktem. „Wilsoně!“

Řacha se jen zasmál. „Na hubenou bílou policajtku vypadáš dobře.“

„Ty taky nevypadáš tak zle na velkého černošského majitele špeluňky.“

„Můj klub není špeluňka, ale putyka. Nazdárek, Roarkeu. Seznamte se s mou krásnou dámou. Tohle je Rochelle Pickeringová.“

Rochelle podala ruku Evě i Roarkeovi. „Moc ráda vás oba poznávám. Sleduju vaši práci, poručíku, i vaši, Roarkeu. Zejména pokud jde o Dochasy a Didean.“

„Je cvokařka,“ vysvětlila Quilla a Řacha se na ni zazubil.

„Dětská cvokařka. Dávej si bacha, prcku, jinak si na tebe došlápne.“

„To zrovna,“ zahučela Quilla, ale zmizela v davu.

„Wilsoně.“ Rochelle obrátila oči v sloup. „Jsem psychologka, se specializací na děti. Vlastně jsem dělala konzultantku v Dochasy.“

„Já vím,“ přikývl Roarke. Rochelle zamrkala.

„To je... nečekané.“

„Naše vrchní psychologka pro vás má jen slova chvály.“

„Je skvělá.“

Jak bylo slíbeno, dorazil další tác s drinky.

„Musím se rozkoukat,“ pokračovala Rochelle. „Nemůžu uvěřit, že stojím na tak úžasném místě. A že mluvím s vámi dvěma. Už jsem se seznámila s Nadine Furstovou a Jakem Kincaidem, bože, i s Mavis Freestoneovou, která je přesně –

naprosto přesně – tak rozkošná, jak jsem doufala, že bude. I s Leonardem, jehož výtvary obdivuju. A piju šampaňské.“

„Drž se mě,“ řekl jí Řacha, „a tvoje zážitky nepoznají hranic.“

Eva měla mnoho otázek. Například nikdy nepoznala nikoho, kdo by oslovoval Řachu jeho pravým jménem. Proč byla tahle žena jiná? A jak mohla dětská psycholožka začít chodit s protřelým majitelem sexklubu? A odkdy byl Řacha takhle... jak se to říká? Zabouchnutý, usoudila, správné slovo zní *zabouchnutý*. Odkdy je tak zabouchnutý?

Chápala, že ho může přitahovat. Měla pěknou postavu a byla krásná, ale... co to vůbec bylo zač?

Zamyšleně zamířila k Mirové. K rozebrání cvokaře bude potřebovat jiného cvokaře. A nikdo nepředčí hlavní autorku policejních profilů.

Mirová se zvedla z opěradla pohovky, na kterém seděla, a políbila Evu na tvář. Jako obvykle vypadala dokonale. Šaty barvy temně rudého vína, které tu roznášeli číšníci, jí splývaly ke kolenům a končily krajkovým lemem, jenž odpovídal jejím rukávům po lokty. Vlasy norkového odstínu – nyní díky Trině (které se Eva zatím dokázala vyhnout) zvýrazněného jemnými měděnými proužky – měla sčesané dozadu.

„Nadine opravdu vtiskla tomu bytu svoji osobnost. Je moderní, jistě, ale i pestrý a pohodlný. Vypadá šťastně.“

„Na tom má podíl ten zlatý chlápek, kterého má nahoře, a rocková hvězda na terase.“

„To rozhodně ano. Líbí se mi – ten Oscar samozřejmě taky, ale mluvím o Jakeovi. Líbí se mi.“

Eva se podívala k terase. Za sklem viděla Jakea a Mavis, jak zpívají a téměř se dotýkají nosy a Jakeovy prsty přitom poleptují po kytáře.

„Jo, ujde. Když už o tom mluvíme – nevíš něco o té Rochelle Pickeringové, která je přilepená na Řachu?“

Mirová povytáhla obočí. „Trochu. Nějaký problém?“

„To pověz ty mně.“

„O žádném nevím. Několikrát do roka pracuji v Dochas jako dobrovolnice. Krátce jsem se s ní setkala, když jsme tam před pár měsíci zrovna byly obě. Připadá mi velice vyrovnaná a oddaná. Jako seriózní žena.“

„Jo, tak co potom dělá s Řachou?“

Mirová se ohlédla na Řachu, který se právě s Rochelle na terase pohupoval do rytmu hudby. „Vypadá to, že se dobře baví. Je to večírek, Evo. Tohle lidé na večírcích dělají. A tady je Dennis, který to dokazuje.“

Objevil se u nich Dennis Mira s tácem jednohubek. Měl na sobě černý oblek s běloskvoucí košilí a pruhovanou kravatou, která byla momentálně lehce nakřivo, což odpovídalo jeho větrem rozfoukaným vlasům. Jeho oči toho nejměkčího, nejroztomilejšího odstínu zeleně se na Evu usmály.

A Evě se zastavilo srdce.

„Tohle musíte ochutnat.“

Zvedl něco z tácu Evě ke rtům. Vypadalo to jako hromádka nejmenno nakrájené zeleniny politá něčím lesklým a naskládaná na silném plátku cukety. Takovou věc by za normálních okolností nepřiblížila k ústům, natož aby ji jedla.

Ale ty měkké, roztomilé zelené oči ji přiměly otevřít pusku a nechat si od něj vložit sousto na jazyk.

„Lahodné, vidíte?“

Podánilo se jí zahučet: „Hmmm,“ zatímco se její srdce roztékalo do loužičky.

Pomyslela si, že kdyby měl každý v životě nějakého Denise Miru, přišla by o práci, protože by nikoho už nikdy nenašla žádná násilná myšlenka.

„Přinesu vám jich celý talíř.“

„Ne.“ Eva polkla. Pomyslela si, že má splněnou kvótu zeleniny na měsíc dopředu. „Není třeba.“ A přistihla se, jak ji zklamalo, když mu Mirová narovnála kravatu.

„Je to velice příjemný večírek, vidíte?“ pokračoval Dennis Mira. „Tolik zajímavých a rozličných lidí na jednom místě. Vždycky si říkám totéž, když pořádáte večírek vy s Roarkem.“

Člověk musí být sám zajímavý, aby se znal s tolika zajímavými lidmi.“ Věnoval jí úsměv. „Moc vám to sluší, nemám pravdu, Charlie?“

Kdyby se Eva dokázala začervenat, teď by to udělala.

Připojil se k ní Roarke, všichni čtyři si chvíli nezávazně povídali a pak se přesunuli na terasu. Eva se jí zatím vyhýbala, protože tam číhala Trina, ale nemohla zůstat zbabělcem celý večer.

Nad New Yorkem halasila hudba. Eva si pomyslela, že jestli někdo kvůli hladině hluku zavolá poldy, najdou tu spoustu kolegů včetně celého jejího oddělení, velké části oddělení elektronické detekce – a policejního velitele.

Velitel Whitney právě tančil s asistentkou státního žalobce Cher Reovou – potřásali rameny a pohupovali se v bocích. Evina kolegyně detektiv Delia Peabodyová divoce křepčila a poskakovala se svým přítelem, elektronikářským esem McNabem.

Baxter v elegantním obleku bez kravaty flirtoval s děšivou Trinou, což nebyl problém, protože detektiv Kanec flirtoval s každou ženou bez výjimky. Reineke a Jenkinson si přitukávali sklenkami a připojovali se sborem k duetu detektiva Carmichaelové a Mavis.

Zdálo se, že Carmichaelová skutečně má měchy. A Jenkinsonova kravata zářila jako měsíce, které ji pokrývaly.

Santiago rozkročeně stál za klávesami. To, co se z nich linulo, byla rozhodně hudba. Kdo by to tušil? Trueheart, Baxterův vážný mladší partner, seděl se svou dívkou a Feeneyem. Eva by přísahala, že Feeneyho oči přímo žhnou – nebo září jako Jenkinsonova kravata –, když sledoval, jak bubeník skupiny Avenue A tluče do bubnů.

Eva si všimla i Garnet DeWinterové. Soudní antropoložka konverzovala s velitelovou manželkou, zatímco Morris kvílel na saxofon.

Na terasu přiběhla elektronikářka Callendarová, zavýskla a odtáhla rozesmátého Charlese do víru natřásajících se těl.

Eva odhadovala, že pro bývalého licencovaného společníka patřilo taneční umění k profesním dovednostem. Jeho manželka doktorka Louisa Dimattová se zavěsila do Evina lokte.

„Řekla bych, že z Nadinina apartmá vyzařuje teplo.“

„Ta terasa je vyhřívána.“

Louisa se smíchem zvedla sklenku. „Tak to nemyslím, Dallasová. Mluvím o teple domova. Kdo je ta okouzující žena, která tančí s Řachou?“

„To bych taky ráda věděla.“ Eva pokrčila rameny. „Nějaká dětská cvokařka.“

„Vážně? Moc se mi líbí její rtěnka. Kdybych tuhle barvu zkusila já, vypadala bych jako zombie. To je... Detektiv Carmichaelová zpívá s Mavis?“

„Ano. Má pěkné měchy.“

„To bych řekla. No, jelikož mi Callendarová ukradla manžela, já si ukradnu partnera někoho jiného.“ Zakroužila prstem ve vzduchu. „Feeney,“ rozhodla se a vykročila kolem tanečnicků.

Roarke přinesl Evě další drink, kterým spláchla poslední vzpomínky na cuketu. Když hudba zpomalila a Roarke ji objal, pohupovala se s ním pod srpkem měsíce plujícím po obloze.

Jo, pomyslela si. Teplo domova.

Co na tom, že cestou domů v limuzíně vytáhla příruční počítač a v rychlosti si prověřila Rochelle Pickeringovou?

Roarke si natáhl nohy. „Copak to děláš, poručíku?“

„Jenom si něco ověřuju.“

Odmlčel se jen na vteřinku. „Neříkej mi, že prověřuješ Rochelle.“

„Přesně tak.“

„Evo, Řacha je velký kluk. Doslova.“

„M-hm.“

„Evo,“ zopakoval a položil jí dlaň na ruku. „Měla bys vědět, že jsem ji už prověřil.“

„Cože? Nejsi polda a...“

„A ona není podezřelá. Je nicméně hlavní kandidátka na vrchní terapeutku v Dideanu.“

„Já myslela, že už terapeutku máš.“

„Měl jsem. Minulý týden se jí zkomplikovala rodinná situace a stěhuje se do Východního Washingtonu, aby mohla být se svým synem, takže musím najít náhradu. Doktorka Pickeringová byla v užším výběru, už když jsem se rozhodl pro doktorku Poovou.“

„Ví to?“

„Pravděpodobně ne. Můžu tě ujistit, že je vrcholně kvalifikovaná, zkušená, oddaná a má vynikající doporučení i čistý trestní rejstřík.“

„Pokud jsi dokázal zjistit. No dobře, dobře,“ zahučela, když se na ni beze slova podíval. „Kdyby měla nějaký škraloup, našel bys ho.“ Pokrčila rameny. „Tak mi ušetři čas.“

„Je druhé dítě a jediná dcera. Má tři sourozence. Její otec dvakrát seděl za napadení a držení nelegálních látek. I její mladší bratr se dostal do vězení, ještě jako mladistvý, za krádež a nelegální látky – a jako dospělý za totéž. Patřil k Bouchačům.“

„Ti jsou drsní. Jejich území se zmenšilo, ale pořád jsou drsní.“

„To platí pro většinu gangů. Z vězení se dostal před dvěma lety, prošel odvykací kúrou a podle všeho je čistý a s Bouchači už nemá nic společného.“

Eva to odsunula na později. Bouchači sice nebyli tak mocní jako kdysi, ale pořád se nevyplatilo je podceňovat.

„Její otec zemřel při incidentu ve vězení, když jí bylo patnáct,“ pokračoval Roarke, „a její matka krátce nato spáchala sebevraždu. Od té doby – a mezi řádky jsem vyčetl, že zřejmě i dlouho před tím – je vychovávala babička z matčiny strany. Vyrostli v Bowery,“ dodal Roarke. „V té nejdrsnější části.“

„Území Bouchačů.“

„Ano. Nejstarší bratr šel na obchodní školu a má vlastní firmu – instalatérskou – v Tribece. Je ženatý, má tříletou dceru a další dítě je na cestě. Nejmladší díky stipendiu studuje

práva na Columbiu. Prostřední bratr je od propuštění zaměstnaný v Casa del Sol na Lower West Side jako kuchař – vařit se naučil ve vězení. Hlásí se u přiděleného poradce, pravidelně chodí na setkání anonymních alkoholiků a spolu se sestrou dvakrát v měsíci pracuje jako dobrovolník v místním azylovém domě.“

„Bouchači nikoho jen tak nepustí ze spárů.“

„Bouchači jsou v Bowery. Rochelle žije se svým bratrem v bytě se dvěma ložnicemi na Lower West, daleko od jejich území. Prožila tvrdé a náročné dětství – o tom my oba taky víme leccos. Překonala to. Sotva bude náhoda, že se rozhodla věnovat emocionálnímu zdraví dětí.“

Eva ho dobře znala.

„Přijmeš ji.“

„Připadá mi jako šťastná shoda okolností, že jsme se s ní dnes večer setkali. Už tak jsem měl v plánu se s ní v pondělí ráno spojit a domluvit si schůzku. Jestli s ní budu spokojený a ona bude mít zájem, nabídnu jí to místo, ano.“

Otočil se k ní a pohládl ji prstem po mělkém dolíčku na bradě. „Jedině že bys mi řekla pádný důvod, proč to nedělat.“

Eva syčivě vydechla. „To nemůžu. Nebudu se po ní vozit, protože jeden z jejich bratrů byl kretén a její otec druhý.“

Možná jí to trochu dělalo starosti, ale Roarke měl pravdu. Řacha byl velký kluk.

2

Eva prožila klidnou neděli, kterou vyrovnala večírek, společnost, nezávaznou konverzaci a nóbl boty. Jelikož jí do klína nepřistála žádná čerstvá vražda, strávila den, jak nejobzorněji mohla.

Přispala si, pomilovala se s Roarkem, dala si palačinky, pětikilometrový virtuální běh po pláži a zaposilovala si, dokud